

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE MENORCA

Sumario.—Encíclica de Su Santidad, con motivo del octavo centenario de San Anselmo sobre la libertad de la Iglesia y la lucha contra el Modernismo, pág. 105.—Nuevo Canónigo, pág. 121.—Crónica de la Diócesis, pág. 122.

LITTERAE ENCYCLICAE

VENERABILIBUS FRATRIBUS PATRIARCHIS, PRIMATIBUS, ARCHIEPISCOPIS, EPISCOPIS ALIISQUE LOCURUM ORDINARIIS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTIBUS.

PIUS PP. X

VENERABILES FRATRES, SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM
 Communium rerum inter asperas vices additasque nuper domesticas calamitates, quibus animus Noster dolore premitur, plane recreat ac reficit christiani populi universi

recens conspiratio pietatis, quæ adhuc esse non desinit *spectaculum mundo et angelis et hominibus* (1), a præsenti facie malorum forte excitata promptius, sed ab una denique causa profecta, Iesu Christi Domini Nostri caritate. Quum enim huius nominis digna virtus nulla in terris exstiterit nec possit esse nisi per Christum Ipsi uni accepti referendi sunt fructus qui ab ea dimanant inter homines etiam in fide remissiores aut religioni infensos, in quibus si quibus si quod extat vestigium veræ caritatis, id omne humanitati a Christo illatae debetur, quam ipsi totam exuere en a christiana societate propulsare nondum valuerunt.

Hac tanta contentione quaerentium Patri solatia et fratribus opem in communibus et privatis ærumnis, commotis Nobis vix verba suppetunt, quibus grati animi sensus exprimamus. Quos etsi non semel singulis testati sumus, haud remorari volumus gratiæ publice referendæ officium exsequi, apud vos primum, Venerabiles Fratres, et per vos apud fideles omnes, quicumque sunt vigilantia vestræ concrediti.

Sed libert etiam gratum animum profiteri palam filiis carissimis, qui ex omnibus terrarum orbis partibus, tot ac tam præclaris amoris et observantiæ significationibus quiquagenariam sacerdotii Nostri memoriam sunt prosecuti. Quæ quidem humanitatis officia, non tam Nostra, quam Religionis et Ecclesiæ causa delectarunt, quod impavidas fidei testimonium estiterint et quasi publica honoris significatio Christo Ecclesiæque debiti, per obsequium ej exhibitum, quem Dominus familiæ suæ præpositum voluit. Sed et ali idem genus fructus haud mediocris causam lætitiæ attulerunt. Nam et sæcularia solemnia institutarum in America Septentrionali diocesium occasionem obtulerunt immortales Deo gratias agendi abditos catholicæ Ecclesiæ tot filios; et Britannica insula nobilissima spectaculo fuit ob instauratum suos intra fines pompa mirifica honorem Eucharistiæ Sanctissimæ, odstante Venerabilium Fratrum Nostri corona cum ipso Legato Nostro ac populo conferti-

(1) I Cor., IV, 9.

ssimo; et in Galliis afflicta Ecclesia lacrimas deterisit mirata splendorum Augusti Sacramenti triumphos, Lourdensi maxime in urbe, cuius celebritatis origines gavisus sumus quinquagenario apparatu solemni fuisse commemoratas. Ex his aliisque norint omnes persuasumque habeant catholici nominis hostes, splendidiore quodam ceremonias, exhibitum Augustæ Dei Matri cultum, honores ipsos Pontifici Summo tribui solitos, eo tandem spectare ut in omnibus magnificetur Deus; ut sit *omnia et in omnibus Christus* (2); ut, regno Dei in terris constituto, sempiterna comparetur homini salus.

Espectandus divinus hic de singulis ac de universa hominum societate triumphus non alius est nisi aberrantium a Deo ad Ipsam reversio per Christum, ad hunc autem per Ecclesiam suam; quod quidem Nobis esse propositum, vel primis Nostris Apostolicis Litteris *E supremi Apostolatus Cathedra* (3), et saepe alias, aperte declaravimus. Hunc reditum cum fiducia suspicimus; ad hunc maturandum consilia Nostra sunt et vota conversa, tamquam ad portum, in quo præsentis etiam vitæ procellæ conquiescant. Atque hoc nimirum quod publice redditi Ecclesiæ honores velut indicio, Deo bene iuvante, sinredeuntium gentium ad Christum et Petro Ecclesiæque arctius adhærentium, officia humilitati Nostræ persoluta libenti gratoque animo excepimus.

Hæc autem cum Apostolica Sede caritatis necessitudo etsi non eodem semper aut abique se gradu prodidit cuncto significationis genere, nihilominus divinæ Providentiæ consilio factum videtur, ut eo devinctior exstiterit, quo iniquiora, uti modo sunt, tempora sive sanæ doctrinæ, sive sacræ disciplinæ, sive Ecclesiæ libertati decurrerunt. Coniunctionis id genus exempla sancti viri præbuerunt iis tempestatibus; quum aut exagitaretur Christi grex, aut aetas vitiiis diffunderet; quibus malis opportune Deus obiecit illorum virtutem atque sapientiam. Ex iis unum commemorare hisce Litteris maxime iuvat, cuius in honorem hoc ipso anno apparantur saecularia solem-

(2) Colos, III, 11.

(3) Enciclica del día 4 de Octubre de 1903.

nia, expleto a beatissimo eius exitu octavo saeculo. Is est Augustanus doctor Anselmus, catholicae veritatis adsertor et sacrorum iurium propugnator acerrimus, tum qua monachus et Abbas in Gallia, tum qua Cantuariensis Archiepiscopus et Primas in Anglia. Nec alienum esse arbitramur, post acta splendido ritu solemnia doctorum Gregorii Magni et Ioanis Chrysostomi, quem alterum occidentalis, alterum orientalis Ecclesiae iubar admirati suspicimus, aliud intueri sidus, quod, si a prioribus *differt in claritate* (4) illorum tamen progressionibus aemulando, haud infirmiolem lucem exemplorum doctrinaeque diffundit. Quin etiam eo potentiolem quodammodo dixeris, quo nobis propior Anselmus aetate, loco indole, studiis, et quo magis accedunt ad horum similitudinem temporum sive luctae genus, sive pastoralis actionis forma ab ipso in usum deducta, sive instituendi ratio, per se, per discipulos tradita et scriptis maxime conformata, ex quibus habita est norma *ad defensionem christianae religionis, animarum profectum, et omnium theologorum qui sacras litteras scholastica methodo tradiderunt* (5). Quare sicut in noctis caligine aliis occidentibus stellis, aliae ut mundum illustrent oriuntur, sic ad Ecclesiam illustranda Patribus filii succedunt, inter quos beatus Anselmus velut clarissimum sidus effulsit.

Ac vere quidem in media aevi sui caligine, vitiorum errorumque laqueis impliciti, optino cuique inter aequales visus est suae fulgore doctrinae ac sanctitatis praelucere. Fuit enim *fidei princeps et decus Ecclesiae... gloria pontificalis, qui sui temporis omnes vicerat electos egregiosque viros* (6). — *Idem et sapiens et bonus et sermones refulgens, ingenio clarus* (7), cuius fama eo usque progressa est, ut merito scriptum sit, non fuisse in terris quemquam, *qui dicere vellet: me minor Anselmus est similisque mihi* (8); acceptus ob haec regibus, principibus,

(4) I Cor., XV, 41.

(5) Breviar. Rom., die 21 Abril.

(6) Epicedion in obitum Anselmi.

(7) In epitafio.

(8) Epicedion in obitum Anselmi.

Pontificibus Maximis. Nec suis modo sodalibus ac fideli populo, sed *carus habebatur hostibus ipse suis* (9) Ad eum etiam tum Abbatem litteras existimationis et benevolentiae plenas misit magnus ille ac fortissimus Pontifex Gregorius VII, quibus *se et Ecclesiam catholicam eius orationibus commendabat* (10). Eidem Urbanus II *religione ac scientiae praerogativam* adseruit (11). Pluribus, iisque amantissimis litteris, Paschalis II *reverentiam, devotionis, fidei robur et piaae sollicitudinis instantiam* extulit laudibus, eius auctoritate *religionis ac sapientiae* (12) facile adductus ut fraternitatis suae postulationibus annueret, que n praedicare non dubitavit omnium Angliæ episcoporum sapientissimum ac religiosissimum.

Nec tamen aliud esse sibi videbatur nisi contemptibilis homuncio, ignotus homunculus, homo parvae nimis scientiae, vita peccator. Cumque de se tam demisse sentiret, non hoc tamen impediabatur quominus alta cogitaret, contra ea quae malis moribus opinionibusque depravati homines iudicare solent, de quibus sacrae littere: *Animalis... homo non percipit ea quae sunt spiritus Dei* (13). Illud vero plus habet admirationis, quod eius magnitudo animi et invicta constantia, tot molestiis, impugnationibus, exiliis tentata, ea cum lenitate fuit et gratia coniuncta, ut vél ipsorum iram frangeret qui ei succenserent, eorumque sibi benevolentiam conciliaret. Ita, *quos eius causa gravabat*, laudabant tamen *quod bonus ipse foret* (14).

Fuit igitur in eo admirabilis quaedam earum partium conspiratio et consensus, quas plerique falso arbitrantur secum ipsas necessario pugnare nec ullo pacto posse componi; nudo candori consociata granditas, animo excelso modestia, fortitudine suavitas, pietas doctrinae; adeo ut, quemadmodum in instituti sui tirocinio, ita etiam in om-

(9) Ibid.

(10) Breviar. Rom. die 21 de Abril.

(11) Epist. S. Anselmi, lib. II, ép. 32.

(12) Epist. S. Anselmi, lib., III, eps. 74 y 42.

(13) I Cor., II, 14.

(14) Epicedion in obitum Anselmi.

ni vita, *mirum in modum tamquam sanctitatis et doctrinae exemplar ab omnibus haberetur* (15).

Neque vero duplex haec Anselmi laus intra domesticos parietes aut magisterii se fines continuit, sed, quasi e militari tabernaculo, processit in solem et pulverem. Nanteo enim quae diximus tempora, pro iustitia et veritate fuit eidimicandum acerrime. Cumque naturae vi ad ea studia ferretur maxime quae in rerum contemplatione versantur, in plura et gravia negotia coniectus est, et sacro assumpto regimine, in medium devenit rerum certamen atque discrimen. Et qui miti ac suavi erat ingenio, studio tuendae doctrinae ac sanctitatis Ecclesiae compulsus est a tranquillae vitae iucunditate recedere, principum viorum amicitiam gratiamque deserere, dulcissima vincula, quibus cum sodalibus religiosae familiae sociisque laboris episcopis iungebatur, abrumpere, diuturnis conflictari molestiis, omne genus angustiis premi. Gravissimis enim odiis ac periculis circumseptum locum expertus est Angliam, ubi enixe illi obsistendum fuit regibus ac principibus, quorum arbitrio erant Ecclesiae sortes gentiumque permissae; ignavis aut indignis officio sacro ministris; optimatibus plebique rerum omnium ignaris atque in pessima quaeque vitia ruentibus; imminuto nunquam ardore, quo fidei, morum, Ecclesiae disciplinae ac libertatis, eiusque propterea doctrinae ac sanctitatis existit vindex; plane dignus hoc altero memorati Paschalis praeconio: *Deo autem gratias, quia in te semper episcopalis auctoritas perseverat, et inter barbaros positus, non tyrannorum violentia, non potentum gratia, non incensione ignis, non effusione manus a veritatis anuntiatione desistis. Et rursus: Exultamus, inquit, quia gratia Dei tibi praestante auxilium, te nec minae concutiunt nec promissa sustollunt* (16).

Ex his omnibus, Venerabilis Fratres, aequum est Nos etiam cum Decessore Nostro Paschali, lapsis ab illa aetate saeculis octo, laetitiam percipere, eiusque voci resonare, gratias Deo persolventes. Simul vero cohortari vos

(15) Breviar. Rom., die 21 de Abril.

(16) Epist. S. Anselmi, lib. III, eps. 44 y 74.

iuvat ad hoc sanctitatis doctrinaeque lumen intuendum, quod, in Italia ortum, Gallis affulsit plus annos triginta; Anglis supra quindecim; Ecclesiae denique universae communi praesidio ac decori fuit.

Quod si *opere et sermone* excelluit Anselmus, hoc est si vitae pariter doctrinaeque palaestra, si contemplandi vi et agendi alacritate, si dimicando fortiter et sectando pacem suaviter, splendorum Ecclesiae triumphos comparavit et insignia in civilem societatem beneficia contulit, haec omnia ex eo sunt repetenda, quod in omni vitae cursu doctrinaeque ministerio Christo et Ecclesiae quam firmissime adhaeserit.

Haec mentibus defigenda curantes in tanti Doctoris commemoratione solemni, praeclara inde hauriemus, Venerabiles Fratres, et quae admiremur et quae imitemur exempla. Plurimum quoque ex ea contemplationem accedet roboris ac solatii ad sacri ministerii partes, arduas plerumque ac sollicitudinis plenas, viriliter explendas, ad impense curandum ut omnia instaurentur in Christo, ut in omnibus *formetur Christus* (17), maxime in iis, qui in spem sacerdotii succrescunt; ad constantentur propugnandum Ecclesiae magisterium; ad obnitendum strenue pro Christi sponsae libertate, pro sanctitate iuris divinitus constituti, pro iis denique omnibus, quaequumque sacri defensio postulat.

Nec enim vos latet, Venerabiles Fratres, quod saepe Notiscum comploratis, quam tristia sint in quae incidiuste nora, et rerum Nostrarum quam sit iniqua conditio. Ipsius doloris, quem ex publicis infortuniis incredibilem cepimus, refricatum est vulnus probrosis criminationibus clero conflatis, quasi segnem adiutorem in ea se calamitate praebuerit; interiectis impedimentis ne benefica Ecclesia virtus pateret miseris filiis; eius ipsa materna cura et providentia contempta. Alia plura silemus, quae in Ecclesiae perniciem aut versute et callide agitata sunt, aut nefario ausu patrata, publici violatione iuris, atque omninaturalis aequitatis et iustitiae lege despecta. Idque iis in locis accidisse gravissimum est, in quae illatae ab Eccle-

(17) *Gálet.*, IV, 19.

sia humanitatis abundantior amnis influxit. Quid enim tam inhumanum quam ut e filiis, quos Ecclesia quasi primogenitos aluit fovitque in ipso suo vel flore vel robore, non dubitent quidam in Matris amantissimae sinum sua tela convertere?—Nec est cur admodum recreet aliarum conditio regionum, ubi varia quidem belli facies est, furor idem, aut iam exardescens, aut ex occultae coniurationis tenebris mox erupturus. Hoc enim est consiliorum ultimum, apud gentes in quas maiora christianae religionis beneficia promanarunt, omnibus iuribus Ecclesiam despoliare; cum ipsa sic agere, quasi non sit genere ac iure perfecta societas, qualem naturae nostrae Reparator instituit; huius regnum excindere, quod etsi praecipue ac directo animos attingit, haud minus ad horum sempiternam salutem quam ad civilis utilitatis incolumitatem pertinet; omnia moliri ut imperantis Dei loco effrenam dominetur, mentito libertatis nomine, licentia. Dumque id assequantur, ut per dominatum vitiorum et cupiditatum pessima omnium instauretur servitus, ac praecipiti cursu cives ad extrema delabantur; — *miseros autem facit populos peccatum* (18), — clamitare non cessant; *nolumus hunc regnare super nos* (19). Hinc religiosorum sodalium sublatae familiae, quae magno semper Ecclesiae praesidio atque ornamento fuerunt, et humanitatis doctrinaeque sive inter barbaras gentes sive inter excultas provehendae principes exstiterunt; hinc prostrata et afflicta christianae beneficentiae instituta; hinc habiti ludibrio sacri ordinis viri, quibus aut ita obsistitur ut eorum plane concidant vires, aut ad publica magisteria vel omnino intercluditur vel satis impeditur iter; aut in institutione iuventutis nullae relictae sunt partes; hinc christiana omnis actio publicae utilitatis intercepta; egregii e populo viri catholicam fidem apertius profitentes, nullo in honore numerove positi, pro-cacibus iniuriis lacessiti, exagitati quasi genus infimum atque abiectissimum, serius oculus visuri diem, quo, recrudescente hostili vi legum, nec sibi licebit in rebus ulis misceri, quibus publica vitae actio continetur. Huius interim

(18) Prov., XIV, 34.

(19) Luc, XIX, 14.

auctores belli, tam atrociter callideque suscepti, non alia dictitant se causa moveri, nisi libertatis amore ac studio provehendae humanitatis, quia etiam patriae caritate, haud secus mentiti atque ipsorum parens, qui *homicida erat ab initio, qui cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur, quia mendax est* (20), et in Deum atque in hominum genus inexpiabili odio succensus. Protèrvae sane frontis homines, qui verba dare nituntur et incautis auribus insidias facere. Nec enim eos dulcis amor patriae aut anxia de populo cura, aut ulla recti honestique species ad nefarium bellum impellunt, sed vesanus in Deum furor in eiusque admirandum opus, Ecclesiam. Ex concepto eiusmodi odio, tamquam ex venenato fonte, scelerata illa consilia erumpunt Ecclesiae opprimendae summovendaeque a coniunctione societatis humanae; inde ignobiles voces clamitantium eam esse demortuam, quam nihilominus oppugnatae non desinunt; quin etiam eo audaciae insaniaeque procedunt, ut omni libertate spoliatae criminari non dabitent quod in hominum genus, quod in rempublicam utilitatis conferat nihil. Idem infensus animus efficit, ut illustriora Ecclesiae atque Apostolicae Sedis beneficia vel astute dissimulent, vel silentio praetereant; forte etiam occasionem arripiant iniiciendae suspicionis et influendi callido artificio in aures animosque multitudinis, acta dictave singula Ecclesiae aucupantes eaque traduentes quasi totidem impendentia civitati pericula, quum contra dubitari non possit, quin germanae libertatis et exquisitoris humanitatis incrementa a Christo maxime per Ecclesiam profecta sint.

In huius impetum belli, ab externis hostibus illati, a quibus *alibi quidem acie aperta que dimicatione, astu alibi abstrusisque insidiis, attamen abique Ecclesiam oppugnari conspicimus*, ut vigiles essent curae vestrae conversae, Venerabiles Fratres, quum saepe alias tuum vos praecipue monuimus allocutione in sacro Consistorio habita XVII Cal. Ianuarias anno MDCCCXVII.

Verum haud severe minus quam dolenter denuntiandum cohibendumque Nobis est aliud belli genus, intestini

(20) Juan, VIII, 44.

quidem ac domestici, sed eo funestioris quo latet occultus. Hanc machinati sunt pestem perditam quidam filii, in ipso Ecclesiae sinu delitescentes ut eum dilacerent. Horum tela in Ecclesiae animam, tamquam in trunci radicem, coniciuntur, ut certo icto ac destinato feriant. Est enim ipsis propositum christianae vitae doctrinaeque turbare fontes; sacrum fidei depositum diripere; per pontificiae auctoritatis et episcoporum contemptum divinae institutionis fundamenta convellere; novam Ecclesiae formam imponere, novas leges, nova iura describere, prout pessimiarum quas profitentur opinionum portenta desiderant; totam denique divinae Sponsae deformare faciem, vano fulgore percussi recentioris cuiusdam humanitatis, hoc est falsi nominis scientiae, a qua cavere iterato nos iubet Apostolus his verbis: *Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum, secundum elementa mundi et non secundum Christum* (21).

Hac philosophiae specie atque inani eruditionis fallacia, ad ostentationem parata et cum summa iudicandi audacia coniuncta capti nonnulli *evanuerunt in cogitationibus suis* (22), et, *bonam conscientiam... repellentes, circa fidem naufragaverunt* (23); alii anticipati cogitationi distracti, opinionum quasi fluctibus obruuntur, nec ipsi sciunt at quod litus appellant; alii otio et litteris abutentes, difficiles nugae inani labore consectantur; quo fit ut a studio rerum divinarum et a sinceris doctrinae fontibus abducantur. Neque vero existiosa ista labes, quae ab incensa morbosae novitatis libidine *modernismi* nomen accepit, etsi denuntiata saepius, et ipsa fautorum intemperantia suis integumentis nudata, cessat gravi detrimento esse christianae reipublicae. Latet virus inclusum in venis atque in visceribus huius nostrae societatis, quae a Christo et ab Ecclesiae descivit; maxime vero *uti cancer* serpit inter succrescentem sobolem, cui et rerum experientia minima est et insita ingenio temeritas. Nam, curita se gerant, nonca

(21) Colos., II, 8.

(22) Rom., I, 21.

(23) Tim., I, 19.

sane causa est quod solida polleant exquisitâque doctrina; siquidem rationem inter et fidem nulla potest esse vera dissensio (24), sed quod ipsi de se mirabiliter sentiunt; quod pestifero quodam huius aetatis affiacti spiritu, sub impuro quasi caelo crassoque vivunt; quod rerum sacrarum cognitionem, quam aut nullam habent aut confusam atque permixtam, stulta cum arrogantia coniungunt. Cui contagioni fovendae sublata in Deum fides ab eoque defectio alimenta suppeditant. Nam quos caeca ista novarum rerum libido transversos agit, ii facile putant satis esse sibi virium, ut vel aperte vel simulate, iugum omne divinae auctoritatis excutiant et religionem sibi fingant iuris naturae finibus fere circumscriptam ac suo cuiusque ingenio accommodatam, quae christianae speciem nomenque mutuetur, re autem ab ipsius vita et veritate quam longissime abest.

Atque ita ex aeterno bello adversus divina omnia suscepto nova bella seruntur, mutata dimicandi ratione; idque eo periculosius, quo callidioria sunt arma fictae pietatis, ingenui candoris, incensae voluntatis, qua factiosi homines nituntur amice componere res disiunctissimas, hoc est labilis humanae scientiae deliramenta cum fide divina, et cum saeculi nutantis ingenio Ecclesiae dignitatem atque constantiam.

Haec Nobiscum conquesti, Venerabiles Fratres, non idcirco animum despondetis nec spem omnem abiicitis. Compertum vobis est, quam gravia christianae reipublicae certamina remotiores aetates, quamquam huic nostrae dissimiles, attulerint. Qua in re iuverit in Anselmi tempora mentem animumque referre, quantum ex annalibus constant, sane difficillima. Fuit enim vere dimicandum pro aris et focis, hoc est, pro publici sanctitate iuris, pro libertate, humanitate, doctrina, quarum rerum tutela uni erat Ecclesiae commissa; cohibenda principum vis, quibus commune erat ius et fas omne miscere, extirpanda vitia, excolendae mentes, ad civilem cultum revocandi homines, veteris immanitatis nondum obliti; excitanda cleri pars aut remissius agentis aut intemperantius; cuius ordinis haud pauci, principum arbitrio pravis artibus electi, horum dominatui tam-

(24) Conc. Vatic., Constit. *Dei filius* cap. 4.

quam servi subesse atque in omnibus morigerari solerent.

Hic erat rerum status in iis maxime regionibus, quibus in invandis maiorem Anselmus operam curamque collocavit, sive doctoris magisterio, sive exemplo religiosae vitae, sive Archiepiscopi ac Primatis assidua vigilantia et industria multiplici. Eius namque singularia beneficia in primis expertae sunt Galliae provinciae ac Britannicae insulae, paucis ante saeculis illae in potestatem redactae Normannorum, hae in sinum Ecclesiae receptae. Utraque gens, crebris agitata seditionibus externisque bellis divexata, causam relaxandae disciplinae, quam principibus eorumque imperio subiectis, tam clero populoque attulerunt.

His de rebus graviter queri numquam destiterunt eius aevi summi viri, quo in numero vetus Anselmi magister idemque in Cantuariensi sede decessor, Lanfrancus; at potissimum Romani Pontifices, quorum unum commemorasse sit satis, invicto animi robore virum, iustitiae propugnatorem impavidum, Ecclesiae iurium ac libertatis constantem adsertorem, pervigilem disciplinae cleri custodem ac vindicem, Gregorium septimum. Horum studia et exempla aemulatus Anselmus, doloris vocem altius attollens, ad suae principem gentis, qui ipso propinquo et amico gloriari solebat, haec scribit: *Videtis, mi charissime domine, qualiter mater nostra Ecclesiae Dei, quam Deus pulchram amicam et dilectam sponsam suam vocat a malis principibus conculcatur; quomodo ab his, quibus ut advocatis ad tuitionem a Deo commendata est, ad eorum aeternam damnationem tribulatur; qua praesumptione in proprios usus ipsi usuro paverunt res eius: qua crudelitate in servitatem redigunt libertatem eius; qua impietate contemnunt et dissipant legem et religionem eius. Qui cum dedignantur Apostolici decretis (quae ad robur christianae religionis faciunt) esse obediens, Petro utique apostolo, cuius vice fungitur, in Christo, qui Petro commendavit suam Ecclesiam, se probant esse inobedientes... Omnes namque qui nolunt subiecti esse legi Dei, absque dubio deputantur inimici Dei (25). Haec Anselmus; cuius utinam voces pronis auribus excepissent, non modo qui fortissimo illi principi successerunt,*

(25) Epist. lib. III, ep. 65.

eiusque nepotes, verum etiam alii reges ac populi, quos tanto amore complexus est, tot praesidiis communivit ac beneficiis exornavit.

Tantum interim abfuit ut in eum excitatae molestiarum procellae, direptiones, exsilia, conflictationes, praesertim in episcopi munere, virtutes eius nervos eliderent, ut ipsum Ecclesiae atque Apostolicae Sedi arctius devinxerint. Quare ad memoratum Pontificem Paschalem scribens, angustiis pressus curisque distentus: *Non timeo, inquit, exilium, non paupertatem, non tormenta, non mortem, quia ad haec omnia, Deo confortante, paratum est dor meum pro Apostolicae Sedis obedientia et Matris meae Ecclesiae Christi libertate.* (26).—Ad patroginium et opem Cathedrae Petri confugit, eo consilio, *ne unquam religionis ecclesiae et apostolicae auctoritatis constantia alicuatenus per me aut propter me debilitetur*, prout litteris datis ad illustres Ecclesiae Romanae antistites duos ipse significat. Rationem autem causamque subicit, in qua pastoralis fortitudinis ac dignitatis conspicua Nobis. emi iet mota: *Malo enim mori et, quamdiu vivam, omni penuria in exilio gravari, quam ut videam honestatem Ecclesiae Dei, causa mei aut meo exemplo, ullo modo violari.* (27).

Ecclesiae igitur honestas illa, libertas, integritas, tria haec dies noctesque sancti viri observantur animo; pro harum incolamitate Deum effusis lacrimis, precibus, sacrificiis fatigat; his provehendis vires omnes intendit et resistendo acriter et patiendo viriliter; haec actione, scriptis, voce tueatur. Ad eam defensionem sodales religiosos, antistites, clerum populumque fidelem suavibus iisque gravibus excitat verbis, usus etiam severioribus in eos principes, qui Ecclesia iura et libertatem ingenti cum sua suorumque iactura proculcarent.

Nobiles illae sacrae libertatis voces quum valde hoc tempore opportunae, tum dignae plane sunt iis, quos *Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei* (28), ne tum quidem fructu vacuae quum, vel ob intermortuam fidem vel

(26) Epist. lib. III, ep. 73.

(27) Ibid., lib. IV, ep. 47.

(28) Act., XX, 28.

collapsos mores vel praeiudicatas opiniones, obseratis auribus excipiuntur. Ad nos potissimum, Venerabiles Fratres, uti probe nostris, divina illa monitio refertur: *Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam* (29) idque maxime ubi etiam *Altissimus dedit vocem suam* (30) per naturae fremitum terrificasque calamitates expressam; vocem *Domini concutientis terram*; ingratam nostris auribus vocem alte insonantem, quod aeternum non sit, nihil esse; *Nom enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus* (31), iustitiae vocem pariterque misericordiae, devias nationes ad recti bonique tramitem revocantis. In huiusmodi publicis infortuniis altius nobis extollenda vox est; grandia fidei documenta non infimis modo inculcanda, sed summis et beate viventibus et getium arbitris et adscitis in consilia regendarum civitatum; proponendae omnibus firmissimae illae sententiae, quarum veritatem cruentis historia notis confirmavit, cuius generis haec. *Miseros autem facit populos peccatum* (32)—*Potentes autem potentea tormenta patientur* (33); atque item quod est in Ps. II: *Et nunc reges intelligite, erudimini qui iudicatis terram... Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via iusta*. Harum autem comminationum exitus expectandi sunt acerbissime, quum publica grassatur iniquitas, quum ab iis qui praesunt et a reliquis civibus in eo delinquitur maxime, quod e medio pellitur Deus est a Christi Ecclesia desciscitur; qua ex duplici aversione rerum omnium perturbatio sequitur et infinita prope miseriarum seges quum singulis tum universae republicae.

Quod si talium scelerum affines esse silendo et acquiescendo possumus, prout non raro fit etiam a bonis, sacri pastores sibi quisque dicta putent aliisque opportune commendet quae ad potentissimum Flandriae principem ab Ausclmo scripta leguntur: *Precor, obsecro, moneo, consulo, ut fidelis animae vestrae, mi Damine, et ut in Deo vere dilecte ut*

(29) Isaias, LVIII, I.

(30) Sal., XVII, 14.

(31) Hebr., XIII, 14.

(32) Prov., XIV, 34.

(33) Sal., VI, 7.

nunquam aestimetis vestrae celsitudinis minui dignitatem, si Sponsae Dei et Matrís vestrae amatis et defenditis libertatem; nec putetis vos debilitari si eam roboratis. Videte, circumspicite; exempla sunt in promptu; considerate principes qui illam impugnam et conculcant, ad quid proficiunt, ad quid deveniunt? Satis patet; non eget dictu (34). Quod idem luculentius etiam expressit, pari vi ac suavitate verborum, his ad Balduinum regem Hierosolymitanum scriptis: *Ut fidelissimus amicus precor vos, moneo obsecro et Deum oro quatenus sub lege Dei vivendo voluntatem vestram voluntati Dei per omnia subdatis. Tunc enim vere regnatis ad vestram, utilitatem si regnatis secundum Dei voluntatem. Ne putetis vobis, sicut multi mali reges faciunt, Ecclesiam Dei quasi domino ad serviendum esse datam, sed sicut advocato et defensori esse commendatam. NIHIL MAGIS DILIGIT DEUS IN HOC MUNDO QUAM LIBERTATEM ECCLESIAE SUAE. Qui ei volunt non tam prodesse quam dominari, procul dubio Deo probantur adversari. Liberam vult esse Deum Sponsam suam, non ancillam. Qui eam sicut filii matrem tractant et honorant, vere se filios eius et filios Dei esse probant. Qui vero illi quasi subditi dominantur, non filios sed alienos se faciunt, et ideo iuste ab haereditate et dote illi promissa exhaeradantur (35)*—Ita e sancto Viri pectore fervidus in Ecclesiam amor erumpit; ita eminet studium libertatis tuendae qua nihil est magis in gérenda christiana reipublica necessarium nihil Deo carius ut ab eodem egregio Doctore affirmantum est brevi illa et vibranti sententia: *nihil magis diligit Deus in hoc mundo quam libertatem Ecclesiae suae. Nec est quidquam, Venerabiles Fratres, quo mens animusque Noster pateat apertius, quam verborum quae retulimus crebra usurpatio.*

Ab ipso pariter mutuari monita libet ad principes proceresque conversa. Sic enim ad reginam Angliae Matildam scribit: *Si recte, si bene, si efficaciter ipso actu vultis reddere gratias, considerate reginam illam quam de mundo hoc sponsam sibi illi placuit eligere... Hanc, inquam, considerate... hanc exaltate, honorate, defendite, ut cum illa et in illa Sponsa Deo placeatis et in in aeterna beatitudine cum illa regnando vivatis (36).* Tum

(34) Epist., lib. IV, ep. 12.

(35) Epist., lib. IV, ep. 8.

(36) Epist., lib. III, ep. 57.

vero maxime quum in filium aliquem terrena potestate inflatum incideritis, aut amantissimae Matris oblitum, aut suave eius imperium detrectantem, haec memoria ne excidant: *Ad vos pertinet... ut haec et huiusmodi... frequenter opportune importune suggeratis; et ut non dominum, sed advocatum, non privignum, sed filium se probet esse Ecclesiae consulatis* (37). Nostri namque muneris est, idque praecipue nos decet, alia haec nobili paternoque sensu ab Anselmo dicta suadere atque in hominum animis defigenda curare: *Cum audio aliquid de vobis quod Deo non placet et vobis non expedit, si vos monere negligo, nec Deum timeo, nec vos diligo sicut debeo* 38.— Si autem auditum sit nobis quia ecclesias, quae in manu vestra sunt, aliter tractatis quam vestra sunt, aliter tractatis quam illis expediat et animae vestrae, tunc, Anselmum imitati, debemus iterum rogare et consulere et monere, *ut haec non negligenter mente pertractetis, et si quid vobis conscientia vestra in his corrigendum testabitur, corrigere festinetis* (39).— *Nihil enim est contemnendum quod corrigi possit, quia Deus exigit ab omnibus, non solum quod male agunt, sed etiam quod non corrigunt mala quae corrigere possunt. Et quanto potentiores sunt ut corrigant, tanto districtius exigit ab illis Deus ut secundum potestatem misericorditer impensam bene velint et faciant... Si autem non omnia simul potestis, non debetis propter hoc quin a melioribus ad meliora studeatis proficere; quia bona proposita et bonos conatus Deus solet benigne perficere, et beata plenitudine retribuere* (40).

Haec aliaque id genus, ab ipso fortiter sapienterque regum et potentissimorum hominum auribus inculcata, sacris pastoribus Ecclesiaeque principibus apprime conveniunt, quibus veritatis, iustitiae, religionis est commissa defensio. Multa quidem attulit impedimenta dies, totque Nobis iniecti sunt laquei, ut iam vix reliquus sit locus ubi liceat expedite ac tuto versari. Dum enim impunitae rerum omnium licentiae fraena remittuntur, acri pertinacia compedibus Ecclesia constringitur, et, retento ad ludibrium libertatis nomine, novis in dies artibus omnis vestra clerique actio

(37) Epist., ep. 59.

(38) Ibid. lib. IV, 52.

(39) Ibid., lib. IV, ep. 52.

(40) Ibid., lib. III, ep. 142.

praepeditur, ita ut nihil habeat admirationis, quod non omnia simul potestis ad homines ab errore et vitiis revocandos, ad malas consuetudines removendas, ad veri rectique notionis in mentibus inserendas, ad Ecclesiam denique tot pressam angustiis relevandam.

(Concluirá.)

NUEVO CANÓNIGO

Terminado el plazo señalado en Edictos, tuvieron lugar en esta Santa Iglesia Catedral los actos de oposición á la Canonía Penitenciaria que estaba vacante por fallecimiento del Muy Il'tre. Sr. Dr. D. Antonio Sintes Casanovas.

Fueron opositores el M. Il'tre. Sr. Dr. D. Sebastian Juan Sampol de Palós, Canónigo de esta misma Catedral, el Doctor D. Miguel Dalmedo Orfila y el Lic. D. Pablo Brunet Torrents, Catedráticos de este Seminario. Despues de brillantes ejercicios efectuados por dichos señores opositores, fué elegido por mayoría de votos por el Ilmo. Cabildo y el Excelentísimo Prelado, Canónigo Penitenciario el M. Il'tre. Sr. Doctor D. Sebastian Juan Sampol de Palós, el día 28 de Junio, tomando posesión de dicha canongía el día primero del próximo pasado Julio.

El BOLETÍN trasmite al nuevo señor Canónigo Penitenciario el más cordial parabien.

CRÓNICA DE LA DIÓCESIS

Con el vapor correo del día 18 de Julio último, salió nuestro Excmo. Prelado para Mallorca é Ibiza, acompañado de sus familiares, habiendo llegado felizmente al término de su viaje.

Sabemos y plácenos consignarlo que S. E. se halla gozando del precioso don de la salud.

Elevamos votos al cielo para que Dios continúe concediendo dicho don á nuestro Rvdmo. Prelado.

Devotos y solemnes fueron los cultos con que los fieles de la ciudad de Mahón obsequiaron á la soberana Reina de los cielos y tierra, bajo el título de Ntra. Sra. del Carmen. Como preparación á la fiesta se celebró en aquella Parroquia hermosa y muy concurrida novena, en la que predicó todos los días el Rvdo. P. Gregorio M.ª de Beyre, religioso capuchino. Digna coronación de estos solemnísimos cultos fué la grandiosa procesión que tuvo lugar el domingo siguiente inmediato á la fiesta. Por la tarde, despues del canto de Visperas se puso en marcha el religioso cortejo, en el cual tenian digna representación todas las clases sociales. Miembros de las distintas asociaciones religiosas de Mahón, la Cruz Roja, Marineria y Maestranza del Arsenal: comisiones de todos los cuerpos del Ejército destacados en aquella Plaza, Oficiales de Marina, Cuerpo Consular y muchos particulares acompañaban en piadosa actitud á la Reina del Carmelo en su triunfal paseo por las calles y plazas de Mahón. El Jefe de aquella Sección Torpedista D. José Quintas llevaba el pendón principal de Ntra. Sra. del Carmen, sosteniendo las borlas D. José Valls, Director Gerente de la Sociedad Anglo Española y D. Antonio Gomez de Tejada, Teniente Coronel de Ingenieros. Las tres cruces parroquiales, escolanias, clero castrense

y parroquial precedían á la hermosa imagen de Maria Santísima ataviada con sus mejores galas. Presidían la procesión el Sr. M. I. Delegado del Gobierno en Menorca, D. Emilio Linares, el M. I. Sr. Alcalde y varios Concejales y el oficial de Marina D. José Riera. La Banda Militar del Regimiento de Mahón y devota grupo de piadosas mugeres cerraban aquella hermosa y espléndida manifestación de fé, con que todos los años, los fieles de la ciudad de Mahón honran y obsequian á la Virgen Santísima, bajo el simpático título de Ntra. Señora del Carmen.

Digno epílogo de los actos eucarísticos celebrados por la Adoración Nocturna de esta diócesis en los pueblos de San Cristóbal Mercadal y Ferrerías, fue la primera fiesta de las espigas inaugurada en este último pueblo por el turno Tarsiciano el domingo dia 11 del pasado Julio. Despues de solemne Misa de Comunión que fué muy concurrida, organizóse por la tarde del referido domingo una romería eucarística al predio «Son Triay» del término municipal de Ferrerías. Además de numeroso concurso de fieles de aquella parroquia, tomaron parte en la romería varias comisiones de otras secciones eucarísticas. Llegados á dicho predio púsose de manifiesto en el espacioso oratorio de dicha finca al Señor Sacramentado, ofreciéronle devotos cultos propios de los adoradores, el Rdo. Sr. Ecónomo D. Juan Pons Camps, predicó un oportuno sermón y terminó el acto con una brillante procesión llevandose la Sagrada Custodia, que recorrió aquellos hermosos jardines, dándose al final la bendición con el Santísimo.

Recientemente inauguróse en la parroquia del pueblo de San Luis, un nuevo turno eucarístico Tarsiciano, celebrándose con tal motivo muy solemnes actos religiosos en la referida parroquia.

En la noche del pasado sábado 31 de Julio al domingo 1.º del presente mes de Agosto, se conmemoró en la parroquial iglesia de San Francisco de Mahón con gran solemnidad y concurrencia, el noveno aniversario de la fundación de la Adoración Nocturna en esta diócesis. Dió especial carácter de fervor y de recogimiento á esa vigilia la asistencia á ella de algunos de los esclarecidos hijos de San Vicente de Paul, llegados aquel mismo dia á Mahón, despues de la quema de su convento de Barcelona situado en la calle de Provenza. Los adoradores se complacieron en significar su adhesión y cariño á los venerables Hermanos de la Misión, víctimas de la revolución social.

CIUDADELA

IMP. Y LIB. DEL SAGRADO CORAZÓN DE JESÚS

1909